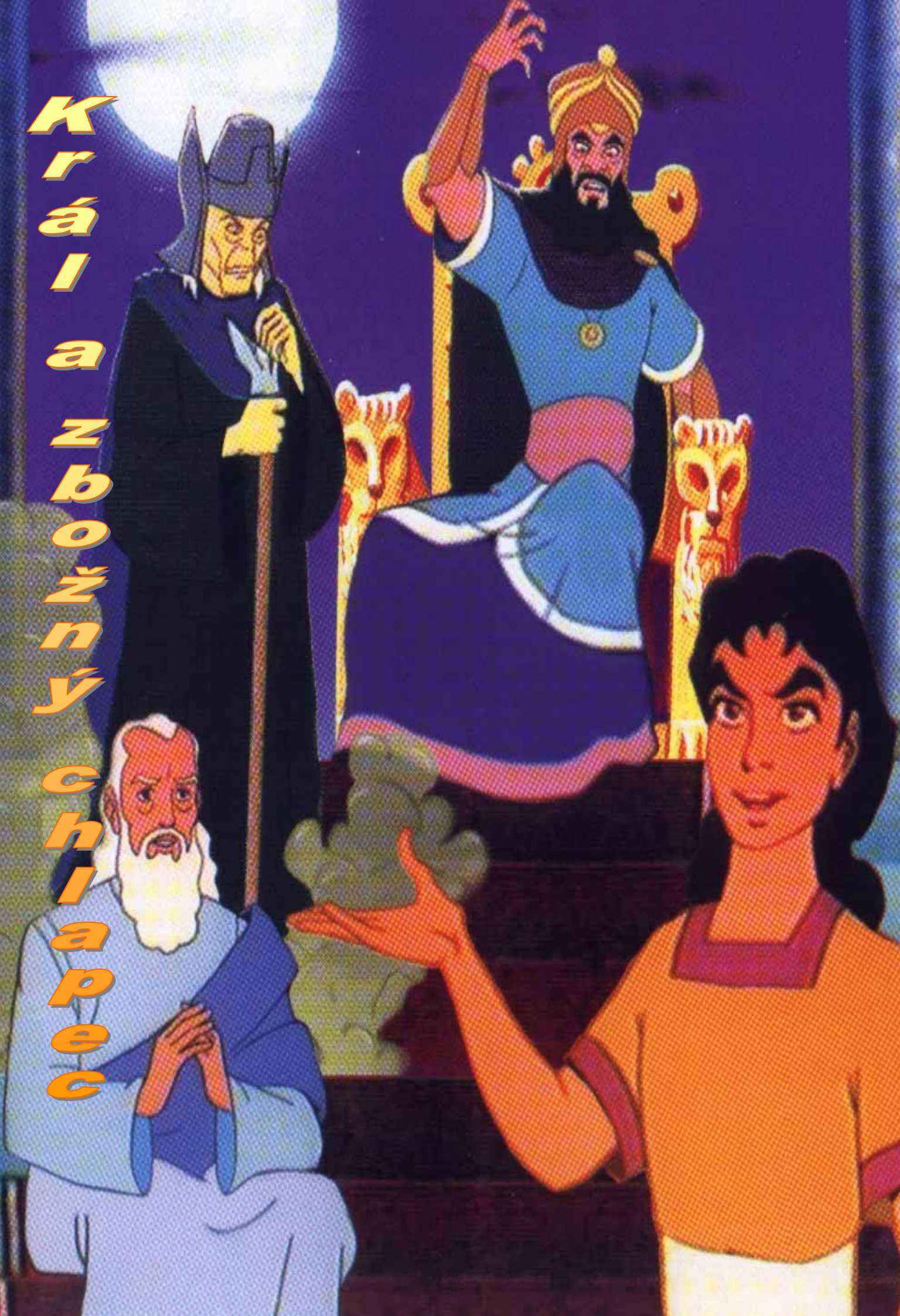

*K
r
á
l
a
z
b
o
ž
n
ý
c
h
l
a
p
e
c*

Král a zbožný chlapec

Jeden král seděl na svém trůně pyšně jako páv a jeho oči jiskřily. Vojáci se před ním třásli strachem, protože měl srdce tvrdé jako kámen a i to bylo málo. Král pokynul hlavou na znamení, že před něj může předstoupit kouzelník.

Kouzelník vešel, pokorně se poklonil panovníkovi a říká:

„Bud’ pochválen můj vládce, který jsi mi milostivě dovolil předstoupit před tebe. Milý králi, přišel jsem vám říci, že jsem zestárl a že mě mé síly opouští. Bojím se, že až umřu, mé znalosti magie odejdou se mnou. Přikážete prosím, aby se dal hledat bystrý chlapec, kterého bych naučil své umění magie.“

Král řekl: *„Chvála tobě, můj dobrý kouzelníku. Celý svůj život jsi mi sloužil věrně. Byl jsi oddaný, důvěryhodný, a proto splním tvé přání.“*

Král vydal rozkaz dle kouzelníkova přání. Byl vybrán bystrý chlapec krásného a oduševnělého vzhledu, na ústech mu pohrával úsměv. Byl dobrý a šikovný. Kouzelník pozoroval chlapce zkoumavým pohledem, chtěl najít další rysy jeho charakteru. Popovídal si s ním a ujistil se, že je to ten

pravý. Hotový poklad. Potom řekl: „*Dobře jste vybrali. Vidím, že jsi chytrý a k tomu bystrý. Doufám, že se nemýlím.*“

Každý den chodil chlapec ke kouzelníkovi, aby se od něho naučil základy magie. Ale nadšen z toho nebyl. Nepřál si takovou službu, jenže co měl dělat? Proti nařízení krále se nemůže vzepřít.

Jednoho dne, když šel chlapec za kouzelníkem, ho někdo stydlivě oslovil. Byl to stařec Monah, který žil sám a chtěl seznámit chlapce s pravdou a vírou v Alláha. Chlapec souhlasil s návštěvou u Monaha, otevřel své srdce jeho dobrosrdečným radám a učení. S potěšením naslouchal šíření vědomostí a krásu slov tohoto zbožného člověka.

A tak se u něj chlapec každý den na chvíli zastavoval, aby se naučil moudrosti a něco čím by mohl být prospěšný tomuto světu. Chtěl si něco z toho nechat i do dalšího života a také pro ostatní lidi. Kouzelníkovi o tom nic neřekl, bál se, že bude mít potíže. I Monah mu radil, aby nic nikomu neříkal, dokud Alláh neurčí jinak. A dobře udělal.

Časem se chlapec začal v chování měnit.

Dokdy však zůstane ve strachu ze dvora, kouzelníka a lži?

Jak se má zbavit svého nechtěného břemene?

Jednoho dne uviděl davy tlačících se lidí. Něco jim stálo v cestě. Copak to asi je? Zvědavost zvítězila, a tak se chlapec přiblížil. Spatřil obrovské a hrozné zvíře, které bránilo lidem v cestě. Všichni z něho měli velký strach.

Chlapec pozvedl ze země malý kámen a řekl: „*Alláhu, jestli je pro Tebe dražší to, co činí Monah než to, co činí kouzelník, zabij toto zvíře.*“

Potom se napřáhl a hodil kámen. Trefil ho a zvíře kleslo mrtvé k zemi. Lidé se tomu začali velice divit a seskupili se kolem. Chlapec běžel rychle k Monahovi. Byl hodně rozrušený, srdce jako by mu mělo vyskočit z hrudi.

Monah uklidňoval chlapce slovy: „*Synu, ty jsi dnes lepší než já! Slyšel jsem vše, co mi říkáš. Musíš vědět, že Alláh je stále s tebou a že každý věřící je v pokušení. Možná se ti stane něco nedobrého. Buď však silné víry, trpělivý, neupozorňuj na mne. Pros Alláha, aby ti ve všem pomohl.*“

Chlapec se stával více bohabojným a lidé si ho více vážili. Teď už mohl s Alláhovou pomocí uzdravovat slepé, postižené morem a ostatní nemocné. O tom slyšel jeden

z králových blízkých důvěrníků a rádců, který vždy stál po boku krále. Vzal obrovské množství drahých darů a šel za chlapcem.

Řekl mu: *„Jak vidíš, jsem slepý. Jestli mi vrátíš zrak, všechno toto je tvé,“* a ukázal na dary.

Chlapec odpověděl: *„Já jsem stejný jako vy všichni. Nemohu někoho uzdravit, jediný, kdo to dokáže je Alláh. Jestli věříš, Alláhu sláva, budu se modlit za tvé uzdravení.“*

Když to učinil, králův rádce byl šťastný, protože ho Alláh vyléčil. Teprve teď si však uvědomil, že Alláh je jeden a jediný. Okamžitě padl na zem do sudžúdu a děkoval Alláhovi. Dalšího dne přišel ke králi a sedl si jako obvykle. Král byl překvapen, když zjistil, že už není slepý. Zeptal se ho: *„Kdo ti navrátil zrak?“*

A zbožný rádce odpověděl: *„Alláh, můj vznešený pán, mi vrátil zrak.“*

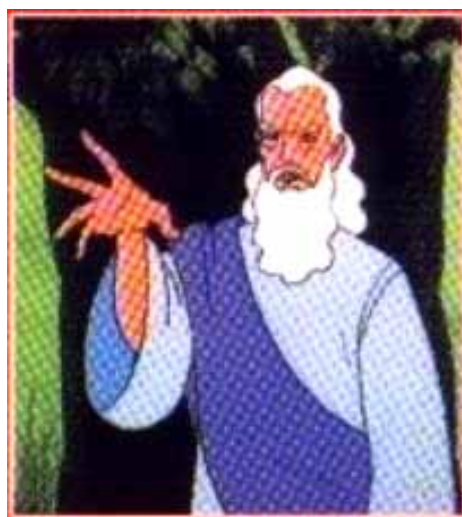
I rozběsnil se král a křičel: *„Jakpak že uznáváš jiného mimo mě? Řekni mi, kdo tě navedl k tomu, že existuje někdo vyšší než já?“* Trval na tom, až se rádce přiznal, že to byl chlapec.

Král nařídil, aby ho přivedli. Když chlapce dovedli, zeptal se ho král: *„Synu, cožpak se tvá magie stala tak silná, že dokážeš uzdravit slepé, postižené morem a činit další neobyčejné věci?“*

Chlapec odpověděl: „*Nikoho neléčím, kouzla neuzdravují. Není nikoho kromě Alláha, ten je jediný, který dokáže uzdravovat.*“

Král přidává na síle v hlase: „*Naučím tě, abys byl více poslušný vůči svému pánovi. Jenom já jsem tvůj vznešený pán a nikdo není vznešenější! Musíš mi ukázat toho, kdo tě pobláznil a naučil tě slova, kterými tady mluvíš.*“

Nařídil chlapce mučit, dokud se chlapec nepřiznal, že to byl Monah. Král se obával, aby lidé nezačali uctívat někoho jiného, to by znamenalo probuzení všech a jistou zkázu království. Z tohoto důvodu vydal okamžitý rozkaz k zadržení Monaha. Když ho předvedli před panovníka, nebylo mu umožněno, aby začal mluvit, protože rozzuřený vladař se hned chopil slova: „*Tak ty jsi ta příčina zkázy? Cožpak chceš, aby byli lidé vůči mně neposlušní? Jak si můžeš dovolit tvrdit, že mají jiného pána mimo mě? Přestaň s tímto učením, jestli neuposlechneš, trest smrti tě nemine!*“

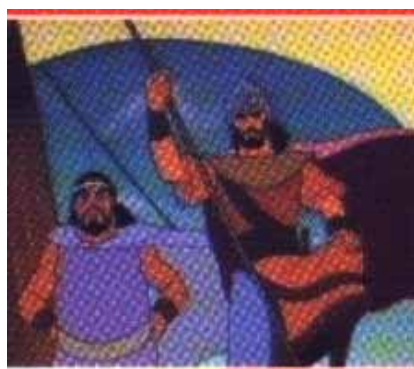

Monah se však králových výhrůžek nebál: „*Mým Pánem je Alláh a ty mě nemůžeš donutit ani násilím, abych se vzdal své víry! Dělej po podle své vůle.*“

Neuběhlo pár minut a král přikázal, aby mu donesli sekeru, kterou byla vzápětí vykonána poprava. Potom se král obrátil ke svému rádci se slovy: *„S tebou jsem trávil hodně času, ty jsi můj přítel. Radím ti, aby jsi zanechal svoji víru a my mohli i nadále zůstat přáteli.“* Rádce však odmítl a král s ním učinil to stejné, co s Monahem.

Pak nařídil přivést chlapce. Obrátil se k němu laskavě: *„Vzdej se své víry, chlapče. Byla by velká škoda, aby hoch jako ty ztratil život kvůli nesprávné víře. Neobětuj se na rozpuku svého mládí. Vrať se k víře svých otců a předků.“* Chlapec se však nenechal oklamat a zůstal pevný ve své víře, i když věděl, co se stalo s Monahem a královým přítelem. Otočil se k vládci a řekl: *„Věřím v Alláha jako Pána a není nikoho jiného. Naložte se mnou, jak chcete.“*

Král tedy nařídil poddaným, aby chlapce odvedli na vysokou horu, kde mu mají vyhrožovat, že pokud nezanechá své víry, shodí ho dolů do propasti. Byl by to odstrašující případ pro ostatní lidi stejné víry.

Na hoře chlapec poprosil Stvořitele: *„Ó Alláhu, potrestej je pro jejich hříchy.“* Najednou se hora začala třást a královi sluhové spadli do propasti. Chlapec se

zdviženou hlavou, rázným krokem přistoupil opět ke králi. Ten, když ho spatřil, byl velice překvapen a udiven. Tak zvolal: *„Zvláštní věci se s tebou dějí! Kde jsou ti lidé, které jsem poslal s tebou?“*

Chlapec odpověděl: *„Alláh mě osvobodil...hora se zatřásla, tví sluhové spadli do propasti, a tak nemohli vykonat křivdu, kterou jsi jim poručil.“*

Král se rozběsnil a rozkázal vojákům odvést chlapce člunem daleko, kde ho mají vhodit do vln, aby se utopil. Chlapec uprostřed rozbouřeného moře poprosil Alláha o pomoc. On vyslyšel hochovu upřímnou prosbu. Královi vojáci se všichni utopili a chlapec se vrátil s pevnou vírou a jistotou v pomoc Alláha.

Na odpovědi králi si dal záležet, pronesl ji sladce: *„Alláh mě osvobodil od vašich vojáků, kterými nechal nakrmit ryby.“* Král pukal vzteky, když chlapec dodal: *„Králi, vy mě nemůžete zabít, jedině až vám řeknu, co máte udělat.“* Rozhněvaný panovník bez okolků souhlasil: *„Učiním, jak mi řekneš.“*

Chlapec hlasitě pronesl: *„Pozvěte lidi na nějaké velké prostranství a připoutejte mě k velké palmě. Vezměte silný luk, šíp z mého toulce a nabijte jím. Pak řekněte, ve jménu Alláha, chlapcova Pána. Natáhněte tětivu, vystřelte střelu přímo na mě. Jestli takto učiníte, uspějete a určitě mě usmrtíte.“* Král řekl: *„Souhlasím!“*

Seskupil lidi na velkém trhu, připoutal chlapce k palmě. Vzal šíp, napjal luk a řekl: „*Ve jménu Alláha, chlapcova Pána.*“ Zamířil a vystřelil. Trefil zbožného chlapce rovnou mezi oči a tím ho usmrtil. Umřel jako šahíd.

Jeho poslední slova byla: „*Není boha kromě Alláha.*“

Lidé se na vlastní oči přesvědčili o chlapcově upřímnosti a všichni vyslovili nejsladší slova, která může jazyk vyslovit: „*Věříme v Alláha, chlapcova Pána.*“

Král se zděsil! Stalo se to, čeho se nejvíce obával. Celý národ se stal zbožným. Dvořané ani vojáci nemohli najít odpovídající řešení, které by lidi odvrátilo od pravé víry v chlapcova Pána. Král nevěděl, co má dělat.

Někteří z jeho přátel mu poradili: „*Vidíš, to čeho ses nejvíce bál, se stalo. Nebyl jsi dost opatrný. Celý tvůj národ je teď zbožným. Nařid' však, aby byl vykopán příkop, nech ho naplnit dřívím a smolou, zapal vatru. Přikaz' vojákům, že ten kdo se nezřekne své víry, ať ho vhodí do ohně.*“

„Byli zabiti lidé příkopu, ohně stále živeného palivem! Zatímco okolo seděli, jsouce svědky toho, co s věřícími dělali, a pouze za to se jim mstili, že v Boha mocného, chváleného uvěřili, jenž nad nebesy a zemí kraluje - a Bůh svědkem každé věci je! Věru těm, kdož věřící muže a ženy pokoušeli a potom pokání nekonali, těm muka pekelná i trest spalující připravili.“

(Korán 85:4-10)

A tak se tedy učinilo. Když přišla řada na jednu ženu, která držela své novorozené dítě v náručí, stala se nevídaná věc.

Když ji dotáhli k ohni, smílovala se nad dítětem a ono promluvílo: „*Maminko, buď trpělivá, ty jsi v právu!*“

Když to matka uslyšela, skočila do ohně sama i s dítětem.

Ale od plamenů je zachránili andělé a odnesli je do Ráje, který je přislíben trpělivým.

Příběh vychází z autentického vyprávění Proroka Muhammada (nechť mu Alláh žehná a dá mír), který vysvětluje zmínku o "Lidech příkopu" ve Svatém Koránu v sůře č.85 Souhvězdí, verši č. 4.

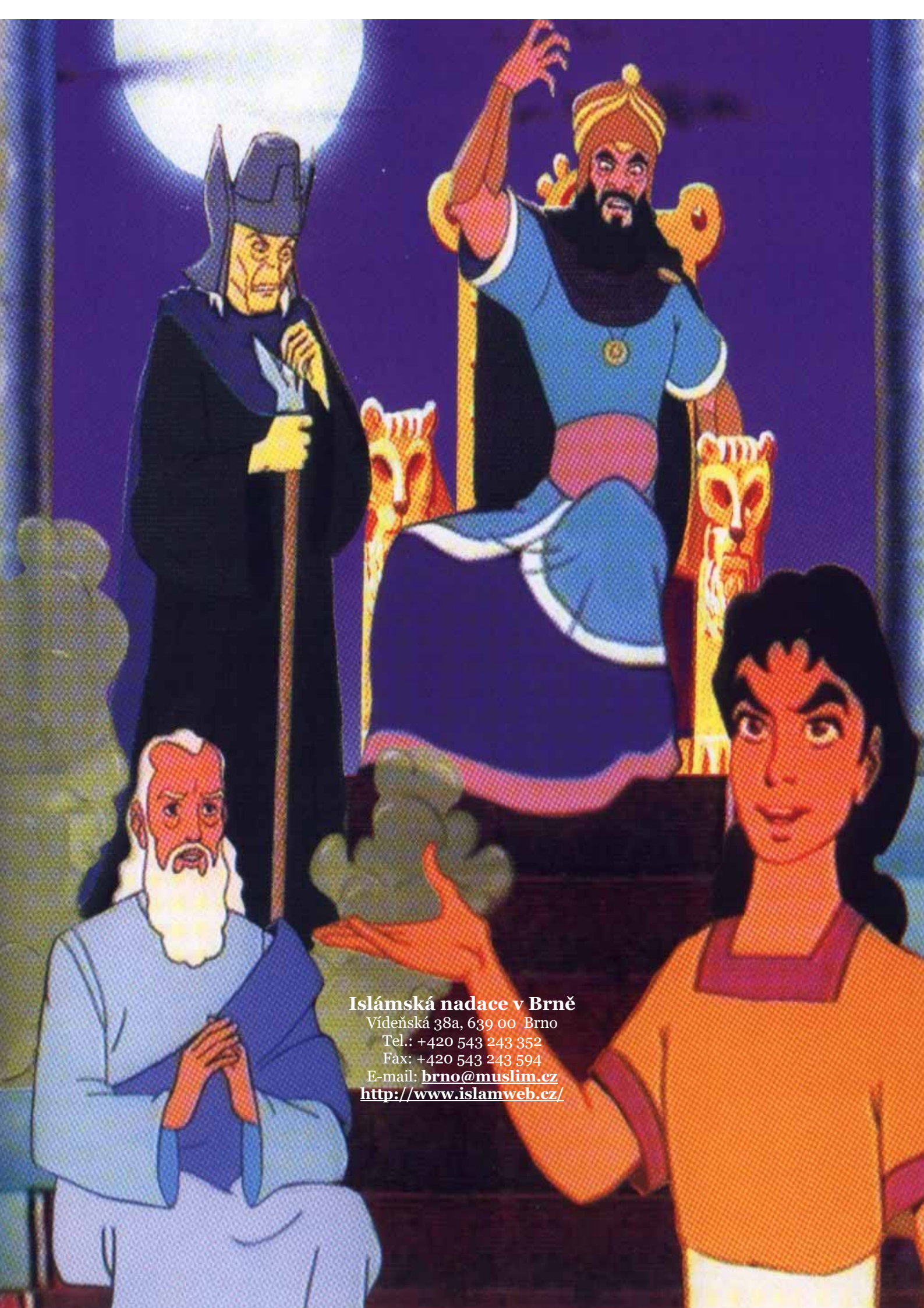
Ponaučení z příběhu

- ❖ Muslim prosí Alláha v každé životní situaci a hlavně když ho potká nějaké neštěstí. Tak jako to udělal chlapec.
- ❖ Lékař léčí, ale jedině Alláh uzdravuje.
- ❖ Mladý muslim by měl k víře učit ostatní. Tak učinil chlapec, když pozval slepce.
- ❖ Muslim je pevný a stojí za svou vírou, i když ostatní jsou proti němu a nedávají mu pokoj.
- ❖ Když je pravda jasná, lidé jsou jí povinni následovat. Stejně jako lidé, když viděli chlapce umírat.
- ❖ Násilníci a zlí lidé mají vždy strašný konec a jejich špatné skutky bývají odkryty. Tak se stalo i nespravedlivému králi.

Zdroj: Bosenská kniha pohádek, Muhammad a Muhjiddin Selimeh, Muhammad Džunbaz

Ve spolupráci s Islámskou nadací v Brně vydáno a publikováno na
<http://www.islamweb.cz/>

Islámská nadace v Brně

Vídeňská 38a, 639 00 Brno

Tel.: +420 543 243 352

Fax: +420 543 243 594

E-mail: brno@muslim.cz

<http://www.islamweb.cz/>